

Adembenemend mooi en wanhopig makend

Galerie

Levi van Veluw: *The Monolith*

T/m 29/10. Galerie Ron Mandos, Amsterdam. Inl: www.ronmandos.nl

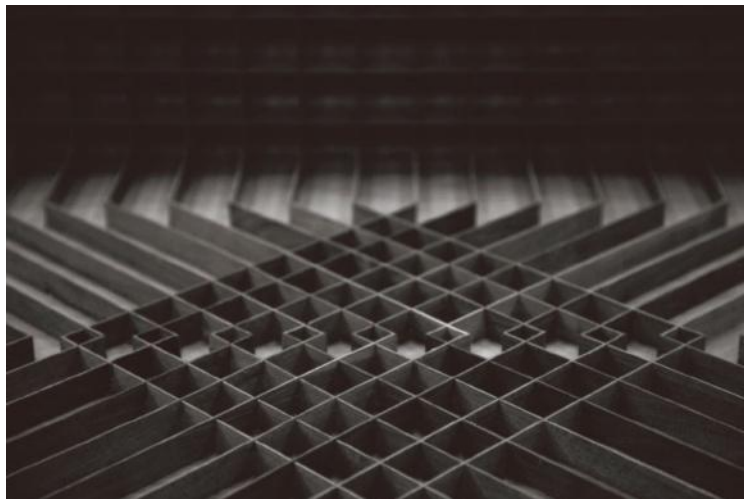
Het was zonder twijfel de spectaculairste tentoonstelling van het jaar. In de mystieke, alles opslorpende totaalinstallatie *The Relativity of Matter*, die Levi van Veluw (1985) afgelopen herfst in Marres in Maastricht had gebouwd, werd je door tien zalen meegevoerd op een hallucinerende, mentale trip. Al je zintuigen maakten uren om te bevatten (lukte niet) wat je in het donker aan schots en scheef, aan schijnbaar ver en schijnbaar dichtbij zag.

Van Veluw, in 2004 afgestudeerd aan de kunstacademie in Arnhem en bekend geworden met super estheti-

sche, tot de vierkante millimeter uitgevoerde video's, foto's, tekeningen en installaties, toont het vervolg op Marres bij galerie Ron Mandos in Amsterdam. *The Monolith* omvat bijna alle denkbare media die uitwaaiëren vanuit één groot kubusvormig, zwart gebeitst notenhouten gebouw, dat de voor de hand liggende associatie heeft met de Kaäba in Mekka. Ook dit gebouw is te betreden. Eenmaal binnen word je ondergedompeld in het brein van de kunstenaar/metallurg.

Daar in het donker bevindt zich niet één heilige steen, maar honderden stukjes gitzwart houtskool, sommige gepolijst en glanzend, andere rafelig of tot stof geslagen. Er staat een werktafel met kruk. De muren bestaan van onder tot boven uit letterbakvakjes, gevuld met stukjes steenkool.

Betreed je vanuit dit duister de galerieruimtes, dan ontvouwt zich Van

Levi van Veluw, *The Monolith VI*.

Veluws mentale wereld in volle, maar ook claustrofobische omvang. Er zijn houtskooltekeningen van architectonische structuren die uit het lood vliegen. Er zijn inktzwarte bureaus met laden vol steenkool en soms een schitterende verrassing tussen de spleten (knielen moet). Er hangen zwarte muurreliëfs - *grids* die verwijzen naar de minimalistische werken van Jan Schoonhoven, maar op een beklemmende manier zinderen en zuigen. En er is een donker bassin gevuld met ondergelopen tafels, stoelen en een zeer uitgekende belichting.

Vrolijk is het nieuwe werk van Van Veluw niet. Opwekkend evenmin. Het is adembenemend mooi en ook wanhopig makend. Want een uitweg bieden de monoliet en het houtskool niet.

Lucette ter Borg